

Teresa Vicens

PAU VERRIÉ, *IN MEMORIAM*

El dia 11 de febrer passat va morir, als 96 anys, Frederic-Pau Verrié i Faget, antic professor del Departament d'Història de l'Art de la Universitat de Barcelona. Per expressa voluntat seva, no es va organitzar cap cerimònia funerària, però al cap d'un mes, la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi, de la qual Verrié era membre, va dedicar-li una sessió pública d'homenatge: el president, d'acord amb els acadèmics, va proposar a quatre persones de diversos àmbits institucionals que resseguissin l'àmplia i variada trajectòria vital del finat.

Van participar-hi antics alumnes del Departament d'Història de l'Art de la Universitat de Barcelona, alguns dels quals esdevinguts professors, per tal de recordar la figura del mestre. El parlament del professor Joaquim Garriga —en l'actualitat professor emèrit de la Universitat de Girona— va mostrar que els múltiples interessos, activitats i dedicacions de Pau Verrié constitueixen un heterogeni i valuós *cursus honorum*, no només pels càrrecs ostentats i els reconeixements rebuts, sinó, molt especialment, per una vida lliurada al món de les humanitats, entenent aquest terme en el seu sentit més ampli. La professora M. Rosa Terés, directora del Departament d'Història de l'Art (UB), va encarregar-se de llegir unes paraules que recollien el record i la petjada personal que el mestre va deixar en molts dels seus alumnes, més endavant transformats en companys i amics. Membres d'altres institucions, igualment deixebles i amics de Verrié, també en van glosar les aportacions en l'àmbit museístic (Joan Roca, director del Museu d'Història de Barcelo-

Frederic-Pau Verrié i Faget.

na) i del patrimoni arquitectònic (Raquel Lacuesta, ex cap de la Secció de Patrimoni Arquitectònic Local de la Diputació de Barcelona).

Un parell de mesos després d'aquest acte, algunes de les persones que hi havien participat es van encarregar de recollir i endreçar les restes del material acadèmic que el vell professor havia conservat durant moltes dècades. Entremig de treballs de curs d'alumnes de quaranta o cinquanta anys enrere, d'articles d'ell mateix inacabats o mai publicats, de conferències escrites i de molts altres textos seus, van aparèixer tres folis mecanografiats i encapçalats amb un títol ben suggeridor: *Després de la mort*. Una còpia d'aquest text acompanyava una carta amb data de juliol del 2006 dirigida a una antiga alumna i aleshores professora, en la qual evocava una conversa que havien mantingut feia poc en el mateix Departament d'Història de l'Art (UB) sobre la nostra pervivència en la vida i en els records dels altres. La carta no s'arribà a enviar a la destinatària, i tanmateix la reflexió *Després de la mort*, escrita una vintena d'anys abans del seu traspàs, pensem que hauria de tenir la màxima difusió, perquè significa encara avui una autèntica i generosa herència per a tots aquells que el vam tenir de mestre. Una vegada més, se'ns fa palesa la seva delicada sensibilitat artística, les profundes arrels en el món clàssic, la importància d'unes poques paraules, d'unes notes musicals o d'un color, el seu alt sentit de l'amistat. Però són els tres últims paràgrafs els que ens emocionen i ens omplen de joia perquè la nostra resposta a les preguntes que es formula és rotundament afirmativa: sí, Pau, no una, sinó moltes frases que vas dir en les teves classes, moltes de les teves observacions, de les teves idees, dels teus gustos... van orientar les nostres vocacions i les servem en el nostre record.

A continuació aportem, a manera de dossier, tres dels textos esmentats: d'entrada els dedicats a Pau Verrié que van llegir els professors Joaquim Garriga i M. Rosa Terés en la sessió de l'Acadèmia del dia 15 de març de 2017 i, tot seguit, les reflexions sobre la pervivència de la persona després de la mort, escrites pel mateix Frederic-Pau Verrié, l'any 1996.

Teresa Vicens
Universitat de Barcelona
tvicens@ub.edu